

Az utazók története

Dr. Edward Bach 1934-es előadása alapján

Hol volt, hol nem volt - mert a dolgok mindig így kezdőnek: egyszer volt, hol nem volt -, volt egyszer tizenhat utazó, akik elhatározták, hogy átvágnak egy erdőn.

Kezdetben minden rendben is ment, ám egyszer csak az egyikük, **Apróbojtorján**, aggódni kezdett amiatt, hogy a helyes úton vannak-e. Késő délután, amikor már mélyebben jártak az árnyékok között, **Bohócvirág** félni kezdett attól, hogy eltévesztették az utat. Amikor lement a nap, besötétedett, s megszólaltak az erdő éjszakai hangjai, **Napvirágon** erőt vett a rémület és a pánik. Az éjszaka közepén a legnagyobb sötétben **Sülzanót** elvesztette minden reményét, és azt mondta: „*Nem megyek tovább! Ti folytassátok az utat, de én itt maradok, míg a halál meg nem enyhíti szenvedéseimet.*” **Tölgy** viszont, úgy gondolván, hogy minden elveszett és soha nem látják többé a napfényt, elszánta magát a legvégsőkre, és így szólt: „*Utolsó leheletemig küzdeni fogok.*” **Szikárka** rendelkezett még némi reménnyel, ám idővel már nagyon szenvedett a bizonytalanságtól: egyszer az egyik utat választotta volna, majd a másikat. **Iszalag** némán és türelmesen vonszolta magát, és a legkevésbé sem érdekelt, hogy végleg elalszanak-e vagy kijutnak az erdőből. **Tárnics** időnként felderítette a társaságot, máskor viszont erőt vett rajta a csüggedés és a lehangoltság. A többi utazó cseppet sem félt attól, hogy nem jutnak keresztül az erdőn, és a maguk módján segíteni akartak társaiknak. **Hangafű** nagyon biztos volt abban, hogy ismeri az utat, és az egész társaságot rá akarta venni, hogy kövessék őt. **Katángkóró** egyáltalán nem foglalkozott az utazás végével, annál inkább aggódott amiatt, hogy társai lábát feltörte-e a cipő, fáradtak-e vagy ettek-e eleget. **Kékgyökér** nem volt biztos az ítéleteiben, ezért minden ösvényt ki akart próbálni, hogy biztosan tudja, nem tévednek el, s a szegény **Kisezerjófű** olyannyira könnyíteni akart a többiekén, hogy kész volt bárkinek cipelni a csomagját. Sajnos szegény **Kisezerjófű** mindig a legerősebbek csomagját hurcolta, mivel ők követelték a lehangosabban. **Forrásvíz**, aki mindig kész volt segíteni, kissé elkeserítette a társaságot, mivel azt hangoztatta, hogy eltévedtek, és ő tudja a helyes utat. **Vasfű**, aki szintén eléggé ismerte a járást, s bár kissé zavartnak tűnt, hosszú beszédet tartott az erdőből kivezető egyetlen helyes útról. **Nebáncsvirág** szintén jól ismerte a hazavezető utat, olyannyira, hogy türelmetlen volt a nála lassabbakkal. **Békaliliom** már járt arra korábban, és tudta a helyes utat, ezért kissé büszke és egy cseppet lenéző volt a többiekkel szemben, akik nem ismerték a járást. Kissé alacsonyabb rendűnek tartotta a többieket.

Végül mindannyian kijutottak az erdőből. Immár más utazók vezetői lettek, akik még nem mentek keresztül az erdőn, s mivel ismerték az utat és tudták, hogy az erdő sötétsége nem más, mint az éjszaka árnyai, nem féltek többé. A tizenhat utazó mindegyike a maga módján tanította a leckét és mutatott példát. **Apróbojtorján** aggodalmaktól mentesen ment át, és mindenén tréfálkozott. **Bohócvirág** nem ismert többé félelmet. **Napvirág** a legsötétebb pillanatokban is a nyugalom és a bátorság szobra volt.

Sülzanót az éjszaka közepén is arról beszélt, hogy mennyit haladnak majd előre addig, míg reggel felkel a nap. **Tölgyfa** a legnagyobb viharban is rendíthetetlen, **Szikárka** tökéletes határozottsággal gyalogol. **Iszalag** az út végének örömeire gondol, és semmilyen akadály vagy nehézség nem bátoríthatja el **Tárnicsot**. **Hangafű** megtanulta, hogy minden utazónak a saját útját kell járnia, s csöndben elől halad, hogy megmutassa: meg lehet csinálni. **Katángkóró** mindig készen áll a segítségre, de csak ha kérik, s akkor is csendesen. **Kékgyökér** jól ismeri a sehová nem vezető kis ösvényeket is, **Kisezerjófű** mindig a leggyengébbet keresi, aki elviselhetetlennek érzi a terhét. **Forrásvíz** nem vádol többé, inkább minden idejét bátorítással tölti. **Vasfű** sem prédikál már, hanem csendben mutatja az utat. **Nebáncsvirág** nem rohan, a leghátsókkal tart lépést. És **Békalilium**, aki inkább angyalhoz, mint emberhez hasonlatos, úgy sétál társai között, mint egy meleg fuvallat vagy dicsőséges napsugár, ami mindenkire egyformán süt.

Dr. Edward Bach a századfordulón élt, a testi betegségek gyógyulásának alapfeltételeként a lelki gyógyulást, lelki egészséget tartotta. Kiválasztott 37 növényt és a falujában csörgedező forrás vizet, melyekből a napoztatásos és a forralásos módszerével elkészítette virágcseppjeit, melyek harmonizáló hatásúak Testre és Lélekre egyaránt.

Dr. Edward Bach 1938 és 1936 között dolgozta ki a **Bach virágterápia** rendszerét, amely a homeopátia alapelveit továbbgondolva virágkivonatok segítségével a testi és lelki betegségek érzelmi okainak kezelésére és megszüntetésére szolgál.

Dr. Edward Bach 1934-ben tartott **Az utazók története** című mesészerű előadásában áttekintést ad az általa kiválasztott virágokról, azokról a lelki problémákról, amelyek kezelhetők a **Bach virágterápia** rendszerében, és hatásukról.